

Stopa tvé krve ve sněhu

ZA SOUMRAKU, když dorazili na hranice, si Nena Dacontová uvědomila, že prst, na němž měla snubní prsten, jí ještě pořád krvácí. Četník, který měl přes třírohou čepici z lakované kůže přehozenou přikrývku ze surové vlny, si ve světle karbidové lampy prohlédl jejich pasy, a stálo ho velké úsilí, aby ho při tom neporazil prudký vítr vanoucí z Pyrenejí. I když měli diplomatické pasy a oba dva byly v pořádku, četník zdvihl svítilnu, aby si ověřil, že fotografie se podobají jejich tvářím. Nena Dacontová byla ještě málem děvčátko, s očima šťastného ptáče a s pletí barvy melasy, z které v tom ponurém lednovém soumraku ještě pořád sálal sluneční žár Karibského moře, a byla až po krk zachumlaná do kožichu z norčích hřbetů, na který by celé pohraniční posádce nestačil jejich celoroční plat. Billy Sánchez de Ávila, její manžel, který auto řídil, byl o rok mladší než ona a skoro stejně krásný a na sobě měl sako se skotskými kostkami a baseballovou čepici. Na rozdíl od manželky byl vysoký a urostlý a měl železné čelisti nasmělého rváče. Nejlépe však jejich společenské postavení prozrazoval platinovaný automobil, z jehož útroeb se ozývalo supění dravé šelmy; na zdejší chudobné hranici takový ještě nikdy neviděli. Zadní sedadla byla úplně zarovnaná přespříliš novými kufry a množstvím krabic s dárky, které ještě ani neotevřeli. Navíc tam ležel i tenorsaxofon, jenž býval největší vášní v životě Neny Dacontové, než podlehla rozmrzelé lásce onoho něžného mladíka, jehož parta řádila v přímořských lázních.

Když jim četník vrátil orazítkované pasy, Billy Sánchez se ho zeptal, kde by mohli najít lékárnu, v které by jeho ženě ošetřili prst, a četník na něj proti větru křikl, aby se zeptal v Hendaye, na francouzské straně. Četníci z Hendaye však seděli v košilích u stolu ve své vyhřáté a dobře osvětlené strážní budce, hráli karty a při tom jedli chleba namáčený v koflících s vínem a stačilo jim vidět rozměry a třídu vozu, aby jim posunky ukázali, ať jedou dál. Billy Sánchez několikrát zatroubil, četníci však nepochopili, že je volá, a jeden z nich otevřel okno a křikl ještě zuřivěji než vítr:

„*Merde! Allez-vous-en!*“

To však už Nena Dacontová vystoupila z auta, zakutaná do kožichu až po uši, a dokonalou francouzštinou se četníka zeptala, kde je tu nějaká lékárna. Četník jí ze zvyku odpověděl, s ústy plnými chleba, že on tu není od toho, obzvlášť v takové slotě, a přibouchl okénko. Pak si však dívku, která si sála poraněný prst, ozářená odlesky pravých norků, prohlédl pozorněji a v oné hrůzné noci si ji nejspíš spletl s nějakým pohádkovým zjevením, poněvadž se naráz začal chovat úplně jinak. Vysvětlil jim, že nejbližší město je Biarritz, ale že teď uprostřed zimy a v takovém vlčím větru možná otevřenou lékárnu najdou až v Bayonne, které bylo o trochu dál.

„Je to něco vážného?“ zeptal se.

„Ale ne,“ usmála se Nena Dacontová a ukázala mu prst s diamantovým prstenem, na jehož bříšku bylo sotva znát bodnutí od růže. „Je to jen píchnutí.“

Před Bayonne začalo znovu sněžit. Nebylo ještě ani sedm hodin, nacházeli však jen prázdné ulice a zamčené domy, tak divoce řádila bouře, a když projeli kolik ulic

a žádnou lékárnu nenašli, rozhodli se, že pojedou dál. Billyho Sáncheze to rozhodnutí potěšilo. Měl neukojitelnou slabost pro silná auta a tatíčka, který měl přespříliš provi-
nilých pocitů a víc než dost peněz, aby mohl jeho vášeň ukojit, a Billy ještě nikdy neřídil takový vůz jako onen Bentley s odklápěcí střechou, který dostal jako svatební dar. Byl jím natolik uchvácený, že čím víc ujel, tím méně se cítil unavený. Hodlal toho večera dojet až do Bordeaux, kde měli objednané svatební apartmá v hotelu Splendid, a žádný protivítr ani sněhová vánice nebyly dost silné, aby mu v tom mohly zabránit. Zato Nena Dacontová byla vyčerpaná, obzvlášť z toho posledního úseku silnice od Madridu, což byla spíš stezka pro kozy, na kterou bez ustání dopadalo ledové krupobití. Když minuli Bayonne, převázala si prsteník kapesníkem a důkladně ho utáhla, aby zastavila krev, která jí ještě pořád tekla, a usnula hlubokým spánkem. Billy Sánchez si toho všiml až před půlnocí, když už přestalo sněžit, vítr mezi borovicemi najednou utichl a oblohu nad písčitou krajinou zaplnily mrazivé hvězdy. Projel kolem dřímajících světel Bordeaux, zastavil však jenom na tak dlouho, aby si u čerpadla vedle silnice doplnil nádrž, poněvadž ještě pořád měl dost sil, aby bez přestávky dorazil až do Paříže. Svou velikou hračkou za dvacet pět tisíc liber šterlinků byl tak nadšený, že si vůbec nekladl otázku, zda je stejně nadšené i ono zářivé stvoření, které spalo vedle něho s obvazem na prsteníku nasáklým krví a do jehož mladistvého spánku poprvé v životě pronikaly návaly nejistoty.

Svatbu měli tři dny předtím a deset tisíc kilometrů odtud, v Cartageně de Indias, k úžasu jeho rodičů a k rozčarování rodičů z její strany, zato však s osobním požehnáním arcibis-

kupa primase. S výjimkou jich samotných nikdo nechápal skutečnou podstatu oné nečekané lásky a nikdo nevěděl, jak se zrodila. Začalo to jedné neděle u moře, tři měsíce před jejich svatbou, když parta Billyho Sáncheze vzala útokem dámské kabiny na koupališti v Marbelle. Nena Dacontové bylo sotva osmnáct let a právě se vrátila z internátu v Châtellenie, ve švýcarském Saint-Blaise; mluvila bez přízvuku čtyřmi jazyky a mistrovsky ovládala hru na tenorsaxofon a od svého návratu trávila první neděli u moře. Právě se vyslékala do naha, aby si vzala plavky, když nastal zděšený úprk a ze sousedních kabin slyšela výkřiky přepadených, nechápala však, co se děje, až se petlice na jejích dveřích naráz rozletěla na třísky a před ní stanul ten nejkrásnější raubíř, jakého si kdo mohl představit. Na sobě měl jen úzké slipy z napodobené levhartí kůže a měl jemné, pružné tělo a zlatistou barvu lidí od moře. Okolo pravého zápěstí, na kterém nosil kovový náramek římských gladiátorů, měl stočený železný řetěz, který mu sloužil jako smrtící zbraň, a na krku mu visel medailon bez obrázku světce, a v nastalém tichu se pohupoval, jak mu srdce bušilo strachy. Kdysi spolu chodili do základní školy a při oslavách nejrůznějších narozenin podle tamního zvyku rozbili se zavázanýma očima mnoho figurek naplněných cukrovím, poněvadž oba patřili k místním panským rodinám, které už od koloniálních časů po své vůli řídily osudy města, neviděli se však už tolik let, že na první pohled jeden druhého ani nepoznal. Nena Dacontová zůstala nehybně stát a neudělala nic, aby zakryla svou do očí bijící nahotu. Billy Sánchez se tudíž zachoval podle svého chlapeckého ceremoniálu: stáhl si levhartí slipy a předvedl jí svůj úctyhodný ztopořený úd. Nena Dacontová se na něj podívala zpříma a nevzrušeně.

„Už jsem viděla větší a tvrdší,“ řekla, přemáhajíc hrůzu. „Takže si pořádně rozmysli, co uděláš, poněvadž se mnou to musíš zvládnout líp než nějaký černochoch.“

Ve skutečnosti nejenže byla panna, ale až do té doby ještě nikdy nespatriila nahého muže, její vyzývavá slova však splnila svůj účel. Billymu Sánchezovi nenapadlo nic lepšího než samým vztekem uhodit pěstí do zdi, s řetězem, který měl ještě pořád okolo zápěstí, a zpřerážel si kosti. Nena Dacontová ho ve svém autě odvezla do nemocnice, pomáhala mu snášet dlouhé uzdravování a nakonec se spolu naučili milování po dobrém a jak se patří. Strávili spolu namáhavá červnová odpoledne na vnitřní terase domu, v němž zemřelo šest generací významných občanů z rodiny Neny Dacontové, která teď hrála na saxofon módní písničky, a Billy Sánchez s rukou v sádře se na ni s bezútěšnou otupělostí díval z visuté rohože. Dům měl množství francouzských oken, jež vedla na zátoku a její shnilou vodu; byl jeden z největších a nejstarších ve čtvrti la Manga a bezpochyby nejohybnější. Terasa ze šachovitých dlaždic, kde Nena Dacontová hrávala na saxofon, však v tom vedru o čtvrté odpolední představovala útočiště, a pod ní bylo stinné nádvoří s mangovníky a banánovníky, pod nimiž byl hrob s deskou beze jména, starší než dům i paměť rodiny. Dokonce i ti nejméně znalí hudby byli přesvědčení, že zvuky saxofonu do tak vznešeného domu vůbec nepatří. „Zní to, jako když troubí loď,“ řekla svého času babička Neny Dacontové, když ji poprvé uslyšela hrát. Její matka se ji marně snažila přesvědčit, aby aspoň hrála jinak, ne jak to z pohodlnosti dělala, se sukni vyhrnutou až na stehna, s roztaženými koleny a se smyslností, jaká podle matčina názoru nebyla pro hudbu nezbyt-

ná. „Nezáleží mi na tom, na co hraješ,“ říkávala jí, „pokud při tom budeš mít nohy u sebe.“ Dík oněm zvukům odplouvajících lodí a oné vášnivosti však Nena Dacontová dokázala prolomit trpkou skořápku, do níž se Billy Sánchez uzavíral. Za smutnou pověstí neurvalce, kterou mu pomáhalo udržovat i to, že nosil hned dvě slavná příjmení najednou, objevila vylekaného a citlivého sirotka. Zatímco mu kosti v ruce zase srůstaly, poznali jeden druhého natolik, že dokonce i on sám užasl nad tím, jak samozřejmě došli k milování, když jednoho deštivého odpoledne zůstali v domě sami a ona si ho odvedla do své panenské postele. Téměř dva týdny spolu pak každý den ve stejnou hodinu vyváděli nazí, sledováni užaslými pohledy podobizen dvorných válečníků a neukojitelných babiček, kteří před nimi užívali ráj oné starodávné postele. Dokonce i v přestávkách mezi milováním zůstávali ležet bez šatů u otevřených oken a vdechovali vítr vanoucí od vraků v zátocce a pach výkalů, který z ní vystupoval, a když saxofon ztichl, naslouchali každodenním zvukům ze dvora, jednotvárnému kvákání ropuchy pod banánovníky, kapání vody na hrob, který nikomu nepatřil, přirozenému chodu života, který nikdy dřív neměli čas poznat.

V době, kdy se rodiče Neny Dacontové vrátili domů, pokročili už v milování tak daleko, že jim nezbývaly myšlenky na nic jiného, oddávali se mu kdykoli a kdekoli a pokaždé se ho přitom snažili vynalézat znovu od začátku. Zpočátku se milovali, jak dokázali nejlíp, ve sportovních autech, kterými se tatíček Billyho Sáncheze snažil vykoupit své vlastní viny. Později, když už se jim to v autech zdálo příliš snadné, chodili v noci do opuštěných kabin na pláži v Marbelle, kde je osud svedl dohromady poprvé,

a během listopadového karnevalu se dokonce v přestrojení odvážili do nájemných pokojů v bývalé otrocké čtvrti Getsemaní, pod ochranu černých matinek, které ještě před několika měsíci musely snášet nájezdy Billyho Sáncheze a jeho kumpánů s řetězy. Nena Dacontová se onomu tajemnému milování oddala se stejně posedlým zaujetím, jaké předtím mařila na svůj saxofon, až její zkrocený raubíř nakonec pochopil, co měla na mysli, když mu řekla, že to musí zvládat jako nějaký černochoch. Billy Sánchez jí byl povůli vždycky a dobře a se stejným nadšením. Když už měli po svatbě, splnili svou povinnost, a zatímco letušky v polovině Atlantiku spaly, pomilovali se na toaletě v letadle, kam se sotva vešli. A umírali přitom spíš smíchy než rozkoší. Jen oni dva tenkrát věděli, čtyřadvacet hodin po svatbě, že Nena Dacontová je už dva měsíce těhotná.

Když dorazili do Madridu, ani zdaleka si tudíž nepřipadali jako dva ukojení milenci, měli však dost zdrženlivosti, aby se chovali jako opravdoví novomanželé. Rodiče z obou rodin jim všecko zajistili předem. Ještě než vystoupili z letadla, přišel do kabiny první třídy pracovník diplomatického protokolu a přinesl Neně Dacontové bílý norský kožich se svítivě černými pruhy; byl to svatební dar od jejích rodičů. Billymu Sánchezovi přinesl sako z beráňčí kůže, což byla novinka oné zimy, a neoznačené klíče od auta, které na něj čekalo na letišti jako překvapení.

Diplomatičtí představitelé jejich zemí je uvítali v oficiálním salonu. Velvyslanec a jeho manželka byli nejen odjakživa blízcí přátelé jejich rodin; sám velvyslanec kdysi jako lékař pomáhal Neně Dacontové na svět a teď ji uvítal kyticí růží tak zářících, že dokonce i krůpěje rosy vypadaly jako umělé. Nena Dacontová se s oběma pozdravi-

la šprýmovnými polibky, rozpačitá ze svého poněkud předčasného novomanželského stavu, a pak si vzala růže. Jak je brala do ruky, píchla se do prstu o trn na stonku, vyřešila však tu nepříjemnost okouzlujícím způsobem.

„To jsem udělala naschvál,“ řekla, „abyste si všimli mého prstenu.“

Celý diplomatický úřad vskutku obdivoval její nádherný prsten, který musel stát celé jmění, ani ne tak díky velikým diamantům, jako spíš proto, že byl starožitný a přitom zachovalý. Nikdo si ovšem nevšiml, že jí z prstu začala téci krev, poněvadž pozornost všech se teď upřela na nový automobil. Velvyslanec měl ten šťastný nápad, že ho dopravil na letiště a dal ho zabalit do celofánového papíru s obrovskou pozlacenou pentlí. Billy Sánchez však jeho důmysl neoceníl. Natolik dychtil zjistit, co je to za vůz, že obal jediným šklubnutím roztrhl, a to, co uviděl, mu vyrazilo dech. Byl to poslední model Bentleye s odklápěcí střechou a s čalouněním z pravé kůže. Obloha vypadala jako závoj z popela, z pohoří Guadarrama sem vál řezavý ledový vítr a pod širým nebem bylo nehostinno, Billy Sánchez však dosud neměl ponětí, co je to zima. Nechal diplomatické představitele stát na nekrytém parkovišti, aniž by si připustil, že ze zdvořilosti mrznou, dokud si vůz neprohlédl do těch nejskrytějších podrobností. Potom se velvyslanec posadil vedle něj a ukazoval mu cestu k oficiální residenci, kde měli obědvat. Během jízdy ho upozorňoval na nejzajímavější městské památky. Billy Sánchez však neměl oči pro nic jiného než pro ten úžasný vůz.

Bylo to poprvé, co opustil svou vlast. Během minulých let prošel všemi soukromými i veřejnými školami a opa-

koval stále tentýž ročník, až nakonec zůstal vězet v jakém-
si očištcí nelásky. Teď poprvé viděl jiné město než to, kde
se narodil, bloky popelavých domů, kde se uprostřed dne
svítilo, holé stromy a moře daleko odtud, a s tím vším se
v něm stupňoval pocit opuštěnosti, i když se ho usilovně
snažil nepřipustit k srdci. Krátce nato však přece jen ne-
vědomky padl do první pasti zapomnění: strhla se chvíl-
ková a tichá bouře, první v oné zimě, a když po obědě vy-
šli z velvyslancova domu, aby vyrazili na cestu do Francie,
zjistili, že město pokrývá zářící sníh. V tu chvíli Billy
Sánchez zapomněl i na auto a před očima všech se s nad-
šenými výkřiky válel v kabátě uprostřed ulice a házel si na
hlavu hrsti prachového sněhu.

Nena Dacontová si poprvé uvědomila, že její prst krvá-
cí, když vyjeli z Madridu, pod oblohou, která po té bouř-
ce byla už zase úplně jasná. Překvapilo ji to, poněvadž
předtím doprovázela na saxofon velvyslancovu manželku,
která po oficiálních obědech s oblibou zpívala italsky
operní árie, a málem si ani nevšimla, že ji prsteník bolí.
V příštích hodinách si ho bezděky cucala pokaždé, když jí
začal krváčet, zatímco ukazovala manželovi nejkratší ces-
tu k hranicím, a teprve když dorazili k Pyrenejím, napadlo
ji, že by měla vyhledat lékárnu. Potom ji přemohl spánek,
který v posledních dnech zanedbávala, a když se pak na-
ráz probudila s úzkostným pocitem, jako by auto jelo ve
vodě, drahnou chvíli si na prst převázaný kapesníkem vů-
bec nevzpomněla. Podle svítících hodin na palubní desce
viděla, že už jsou tři pryč, v duchu si to spočetla a pocho-
pila, že už minuli nejen Bordeaux, ale také Angoulême
a Poitiers a projíždějí teď po hrázích Loiry, zalitých přibý-
vajícím měsícem. Jeho záře pronikala i tou hustou mlhou

a obrysy zámků mezi borovicemi vypadaly jako z pohádky. Nena Dacontová, která zdejší kraj znala nazpaměť, odhadla, že už mají jen asi tři hodiny do Paříže, a Billy Sánchez vytrvale seděl za volantem.

„Ty jsi ale divoch,“ řekla mu. „Vždyť už řídíš víc než jedenáct hodin, a vůbec nic jsi nejedl.“

Billy Sánchez se ještě vznášel v oblacích opojení z nového auta. I když předtím v letadle spal málo a špatně, cítil se svěží a víc než dost při síle, aby na úsvitu dorazil do Paříže.

„Ještě pořád mi stačí ten oběd na velvyslanectví,“ řekl a potom dodal bez jakékoli logiky: „Koneckonců, v Cartagenaě jdou teprve z kina. Tam je teď nějakých deset hodin.“

Nena Dacontová se nicméně obávala, aby za jízdy neusnul. Otevřela jednu z tolika krabic, kterými je v Madridu obdarovali, a pokoušela se strčit mu do úst kousek pomeranče naloženého v cukru, Billy Sánchez však uhnul. „Mužští cukroví nejedí,“ řekl.

Krátce před Orleansem se mlha rozptýlila a zasněžená pole ozářil veliký měsíc, jízda však teď byla obtížnější kvůli obrovským kamionům se zeleninou a cisternám s vínem, které také mířily do Paříže. Nena Dacontová chtěla manžela na chvíli za volantem vystřídat, neodvážila se to však ani nadhodit, poněvadž už když si spolu vyjeli poprvé, Billy Sánchez jí vysvětlil, že pro muže není větší potupa, než když ho jeho žena veze v autě. Po téměř pěti hodinách vydatného spánku si připadala svěží, a navíc byla ráda, že nezastavili v nějakém francouzském venkovském hotelu, které znala už od časného mládí z mnoha cest s rodiči. „Nikde na světě není krásnější krajina,“ říkala, „je-

nomže člověk tu může umřít žízni, a nenajde se nikdo, kdo by mu zadarmo dal sklenici vody.“ Byla o tom natolik přesvědčená, že si na poslední chvíli přidala do příručního kufříku mýdlo a kotouč toaletního papíru, poněvadž ve francouzských hotelech nikdy mýdlo neměli a na záchodech bývaly místo papíru noviny z minulého týdne rozřezané na čtverečky a pověšené na skobě. V tu chvíli nelitovala ničeho jiného než toho, že promarnili celou noc, aniž se pomilovali. Odpověď jejího manžela na sebe nedala čekat.

„Zrovna jsem si říkal, že by to musela být paráda udělat si to takhle ve sněhu,“ řekl. „Třeba hned tady, jestli chceš.“

Nena Dacontová o tom vážně zauvažovala. Sníh vedle silnice vypadal v měsíčním světle hebký a teplý, jak se však přibližovali k pařížským předměstím, provoz byl stále hustší a viděli už svítící ostrůvky továren a množství dělníků na kolech. Nebyť to v zimě, byl by už bílý den.

„Teď už bude líp počkat až do Paříže,“ řekla. „Pěkně v teploučku a v posteli s čistými prostěradly, jako řádní manželé.“

„To je poprvé, co jsi mi odmítla,“ řekl Billy Sánchez.

„Jistěže,“ odpověděla mu. „Taky je to poprvé, co jsme manželé.“

Krátce před rozbřeskem si opláchli obličej a vyčurali se v hostinci u silnice, dali si kávu s teplými *croissants* u pultu, kde řidiči kamionů pili k snídani čerstvé víno. Nena Dacontová si na záchodě všimla, že na bluze i na sukni má krvavé skvrny, ale nepokoušela se je vyprat. Promáčený kapesník hodila do nádoby na odpadky, přemístila si snubní prsten na levou ruku a poraněný prst si důkladně

umyla vodou a mýdlem. Píchnutí málem nebylo vidět. Jakmile se však vrátili k autu, začal jí prst znovu krváčet, takže nechala paži viset ven z okna, přesvědčená, že ledový vítr z polí jí ránu dokáže vypálit. Ani to k ničemu nevedlo, ještě pořád se však neznepokojovala. „Kdyby nás někdo chtěl najít, bude to mít velice snadné,“ prohlásila se svým vrozeným půvabem. „Stačí mu, když bude sledovat stopu mé krve ve sněhu.“ Potom si ještě jednou nechala projít hlavou to, co právě vyslovila, a její obličej se v prvních paprscích úsvitu naráz rozzářil.

„Jen si to představ,“ řekla, „krvavá stopa ve sněhu z Madridu až do Paříže. Nezdá se ti to krásný námět na písničku?“

Neměla však už čas dál o tom uvažovat. V pařížských předměstích jí z prstu začala nezadržitelně tryskat krev jako z fontány a ona opravdu pocítila, jak z ní onou ranou uniká život. Už předtím se ten proud pokoušela zastavit kotoučem toaletního papíru, který měla v kufříku, než si však prst vůbec stačila obvázat, už zase vyhazovala z okna zakrvácené žmolky. Oblečení, které měla na sobě, kožich i sedadlo auta, to všechno pozvolna, ale neodvratně nasakovalo krví. Billy Sánchez se teď doopravdy polekal a chtěl za každou cenu najít lékárnu, Nena Dacontová však už věděla, že nějaký lékárník jí nepomůže.

„Už jsme skoro u Orleánské brány,“ řekla. „Jeď pořád rovně po třídě generála Leclerca, to je ta nejširší a s mnoha stromy, a potom už ti řeknu jak dál.“

Byl to ten nejhorší úsek za celou cestu. Na třídě generála Leclerca vládl pekelný zmatek, jak byla ulice v obou směrech ucpaná osobními auty a motocykly a obrovskými kamiony, které se snažily dojet do ústředních tržnic. Mar-

né vřeštění houkaček Billyho Sáncheze natolik vyvedlo z míry, že si s několika řidiči vyměnil hlasité urážky ve slovníku svých kumpánů s řetězy, a dokonce už chtěl vystoupit z auta a s jedním si to vyřídit ručně, Nena Dacontová se ho však podařilo přesvědčit, že Francouzi jsou ti největší sprostáci na světě, ale nikdy se neperou. Byl to další důkaz jejího zdravého úsudku, poněvadž se v tu chvíli musela přemáhat, aby neztratila vědomí.

Trvalo jim víc než hodinu, než se dostali z kruhového objezdu u Belfortského lva. V kavárnách a v obchodech se svítilo, jako by byla půlnoc, poněvadž byl typický úterek pařížského ledna, pošmourného a špinavého, a s vytrvalým mrholením, které se nedokázalo přeměnit v snůh. Na třídě Denfert – Rochereau však už bylo volněji, a když přešli několik bloků, Nena Dacontová manželovi řekla, aby zahnul doprava a zaparkoval před obrovskou ponurou nemocnicí, u vchodu pro naléhavé případy.

Musel jí pomáhat, aby vystoupila z auta, neztratila však rozvahu ani jasné vědomí. Než přišel lékař, který měl službu, zodpověděla ošetřovatelce obvyklé otázky o své totožnosti a svém zdravotním stavu v minulosti; to už ležela na pojízdných nosítkách. Billy Sánchez jí nesl kabelku a tiskl jí levou ruku, na které teď měla snubní prsten; cítil, jak je ochablá a studená, a také její rty ztratily barvu. Zůstal vedle ní a držel ji, až přišel lékař, který měl službu, a zběžně jí poraněný prsteník prohlédl. Byl to velice mladý muž s pletí barvy zašlé mědi a s ostříhanou hlavou. Nena Dacontová si ho nevšímala a místo toho se podívala na svého manžela se zsinálým úsměvem.

„Neboj se,“ řekla mu se svým nezdolným optimismem. „V nejhorším případě mi tenhle lidožrout může uříznout

ruku, aby si ji mohl sníst.“ Lékař dokončil prohlídku a pak je překvapil svou velice pečlivou španělštinou, i když s podivným asijským přízvukem.

„Tak to ne, mládeži,“ řekl. „Tenhle lidožrout radši umře hlady, než aby uřízl tak krásnou ruku.“

Nato oba dva upadli do rozpaků, lékař je však uklidnil vlídným posunkem. Potom přikázal, aby nosítka odvezli; Billy Sánchez chtěl jít dál s nimi a držet svou ženu za ruku, lékař ho však uchopil za paži a zadržel ho.

„Vy ne,“ řekl. „Jde na jednotku intenzivní péče.“

Nena Dacontová se na manžela znovu usmála a ještě mu rukou mávala na rozloučenou, dokud nosítka nezmizela vzadu v chodbě. Lékař se ještě zdržel, aby si přečetl údaje, které ošetřovatelka předtím napsala na tabulku. Billy Sánchez ho oslovil.

„Doktore,“ řekl mu. „Ona je těhotná.“

„Jak dlouho?“

„Dva měsíce.“

Lékař tomu nepřikládal takovou důležitost, jakou Billy Sánchez očekával. „Dobře, že jste mi to řekl,“ přikývl a odešel za nosítky.

Billy Sánchez zůstal stát v ponuré místnosti, kde to páchlo potem nemocných, a nevěděl, co má dělat: hleděl do prázdné chodby, kterou odvezli Nenu Dacontovou, a pak se posadil na dřevěnou lavici, kde už čekali další lidé. Nevěděl, jak dlouho tam seděl, ale když se rozhodl z nemocnice odejít, byla už zase noc a ještě pořád mrholilo, a on stále nevěděl co se sebou, jak na něj dolehla celá tíha světa.

Nenu Dacontovou přijali do nemocnice v úterý 7. ledna v 9.30, jak jsem si po letech ověřil v jejich kartotéce. Onu

první noc Billy Sánchez spal v autě před vchodem na pohotovost a příštího dne časně zrána snědl v nejbližším bistro šest vařených vajec a vypil dva šálky bílé kávy, poněvadž od té doby, co odjeli z Madridu, pořádně nejedl. Potom se zase vrátil na pohotovost, aby spatřil Nenu Dacontovou, vysvětlili mu však, že musí jít k hlavní bráně. Tam nakonec mezi osazenstvem sehnali jednoho Asturijce, který mu pomohl dorozumět se s vrátným, a ten mu ověřil, že Nena Dacontová je skutečně v nemocnici zapsaná, návštěvy však jsou povolené jenom v úterý od devíti do čtyř, neboli až za šest dní. Chtěl si tedy alespoň promluvit s oním lékařem, který uměl španělsky, a popsal jim ho jako černocho s ostříhanou hlavou, podle těch dvou jednoduchých znaků mu však nikdo nedokázal říct, kde ho má hledat.

Zjištění, že Nena Dacontová je na seznamu pacientů, ho natolik uklidnilo, že se vrátil tam, kde nechal stát vůz, a jakýsi dopravní policista ho přiměl, aby zaparkoval o dva bloky dál, v uzoučké ulici, na té straně, kde měly domy lichá čísla. Na protější straně ulice byla opravená budova s vývěsním štítem „Hotel Nicole“. Měl jenom jednu hvězdičku a maličkou přijímací místnost, kam se vešla jen pohovka a staré pianino, majitel s pisklavým hlasem se však dokázal se zákazníky domluvit v kterémkoli jazyce, pokud měli čím zaplatit. Billy Sánchez se s jedenácti kufry a devíti krabicemi dárků nastěhoval do jediného volného pokoje, trojúhelníkové mansardy v devátém patře, kam hosté doráželi schvácení po točitém schodišti, na kterém to páchlo pěnou z vařeného kvěťáku. Stěny byly vyčalouněné smutnými tapetami a jediným oknem vnikalo dovnitř jen kalné světlo z vnitřního dvora. Byla tam postel

pro dva, velká skříň na šaty, obyčejná židle, přenosný bidet a umyvadlový stolek s mísou a džbánem, takže když chtěl být uvnitř, musel ležet v posteli. Všecko to bylo ani ne tak staré jako spíš chudobné, přitom však velice čisté, a neslo to chvalné známky nedávných oprav.

Billymu Sánchezovi by nebyval stačil celý život, aby rozluštil záhady onoho světa, založeného na schopnosti uškodlit, co se dá. Nikdy nepochopil tajemství světla na schodišti, které zhasínalo dřív, než se dostal do svého patra, ani neobjevil způsob, jak znovu rozsvítit. Potřeboval půl odpoledne, aby zjistil, že na odpočívadle v každém poschodí je místnůstka se splachovacím záchodem, a už se rozhodl používat ho potmě, když čirou náhodou přišel na to, že světlo se rozsvěcí, teprve když zevnitř zavře zástrčku, aby ho nikdo nezapomněl rozsvícené. Sprcha, která byla na konci chodby a on ji umíněně používal dvakrát denně jako doma, se platila zvlášť a hotově, a teplá voda, ovládaná z kanceláře, tekla jenom tři minuty. Billy Sánchez měl nicméně dost soudnosti, aby si uvědomil, že ony pořádky, tak odlišné od jeho vlastních, jsou přece jen lepší než lednová nepohoda venku, a navíc se cítil tak zmatený a osamělý, že nebyl s to pochopit, jak vůbec kdy mohl žít bez ochranných křídel Neny Dacontové.

Ve středu dopoledne, jakmile přišel nahoru do pokoje, svalil se do postele, na břicho a v kabátě, myslel na ono zázračné stvoření, které ještě pořád krvácelo na protější straně ulice, a vbrzku upadl do tak přirozeného spánku, že když se probudil, měl na hodinkách pět, nedokázal však posoudit, jestli je to pět hodin odpoledne nebo ráno, ani který je den v týdnu a ve kterém městě, do jehož oken šlehal vítr a déšť. Zůstal už vzhůru, ležel ještě v posteli a ne-

přestával myslet na Nenu Dacontovou, až shledal, že skutečně svítá. Zašel si tedy na snídani do téhož bistra, kde byl včera, a tam zjistil, že je čtvrtek. V nemocnici se svítilo a přestalo už pršet, takže se opřel o kmen kaštanu před hlavním vchodem, kudy vcházeli a vycházeli lékaři a ošetřovatelky v bílých pláštích, a čekal tam v naději, že zahlédne asijského lékaře, který přijímal Nenu Dacontovou. Neuviděl ho však, a nespatriil ho ani po obědě, kdy už musel další čekání vzdát, poněvadž začínal zmrzat. V sedm hodin vypil další bílou kávu a snědl dvě vejce na tvrdo, které si sám vzal z pultu; už osmačtyřicet hodin jedl stále totéž a na tomtéž místě. Když se pak vrátil do hotelu s tím, že si půjde lehnout, zjistil, že jeho auto jediné stojí na jedné straně ulice a všechna ostatní že jsou na protější, a na předním skle měl pokutový lístek. Vrátný v hotelu Nicole mu jen stěží dokázal vysvětlit, že v lichých dnech měsíce se smí parkovat na té straně ulice, kde jsou lichá čísla, a další den zase na opačné straně. Takové racionalistické záludy mu byly ovšem nepochopitelné, protože on byl jeden z nejopravdovějších Sánchezů de Ávila a před necelými dvěma roky vjel v primátorově služebním autě do jednoho předměstského kina a napáchal tam nenapravitelné škody. v přítomnosti policistů, kteří zachovali ledový klid; a chápal to ještě méně, když mu hotelový vrátný poradil, ať pokutu zaplatí, ale auto ať už nechá tam, kde je, poněvadž by ho o půlnoci musel znovu stěhovat. Té noci poprvé nemyslel jenom na Nenu Dacontovou, převáloval se na posteli a nemohl usnout a myslel na své vlastní rmutné noci ve výčepech teploušů na obecním trhu v karibské Cartageně. Vzpomínal na chuť smažených ryb a rýžového nákypu s kokosem v hostincích na nábře-

ží, kde přistávaly škunery z Aruby. Vzpomněl si na jejich dům se zdmi porostlými buganvíliemi, kde teď bylo teprve sedm hodin večer, a viděl svého otce v hedvábném pyžamu, jak si v chládku na terase čte noviny.

Vzpomněl si na svou matku, o které nikdy nikdo nevěděl, kde právě je, na svou vlnadnou a řečnou matku v nedělních šatech, a jakmile se začalo smrákat, i s růží za uchem, i když se v těch nádherných látkách zalykala vedrem. Jednou, když mu bylo sedm, vešel nečekaně odpoledne do jejího pokoje a překvapil ji nahou na posteli s jedním z jejích náhodných milenců. Ona choulostivá chvílka, o které spolu pak nikdy nemluvili, mezi nimi vytvořila vztah společenectví, který byl prospěšnější než láska. Billy Sánchez si to nicméně nikdy neuvědomil, stejně jako tolik strašlivých zážitků ze svého osamělého dětství jedináčka, až do oné noci, kdy se převaloval na posteli ve smutné pařížské mansardě, neměl komu se svěřit se svým neštěstím a měl příšerný vztek sám na sebe, poněvadž nesnášel, když se mu chtělo plakat.

Ona probdělá noc mu byla ku prospěchu. V pátek vstal, zmořený a nevyspalý, zato však rozhodnutý zjednat ve svém životě pořádek. Konečně se odhodlal vylomit zámek svého kufru, aby se mohl převléknout, poněvadž všechny klíče zůstaly v kabelce Neny Dacontové, spolu s většinou peněz a zápisníkem s telefony, ve kterém by možná našel číslo nějakého pařížského známého. Ve svém obvyklém bistru si uvědomil, že se naučil francouzsky pozdravit a také si objednat obložené chleby se šunkou a bílou kávu. Věděl už také, že nikdy nebude schopen si jakýmkoli způsobem objednat máslo ani vejce, poněvadž se to nikdy nenaučí vyslovit, ovšem máslo mu vždycky dávali k chlebu a vejce byla vyložená na pultě a mohl si je vzít bez říkání.

ní. Navíc se s ním personál bistra za ty tři dny už seznámil a pomáhal mu, aby se dorozuměl. V pátek při obědě, zatímco se snažil srovnat si všecko v hlavě, si tudíž objednal plátek telecího se smaženými brambůrky a láhev vína. Pak už se cítil tak dobře, že si objednal ještě jednu, vypil ji až do poloviny a potom přešel ulici s pevným předsevzetím, že vnikne do nemocnice násilím. Nevěděl, kde hledat Nenu Dacontovou, v paměti však mu utkvěla tvář asijského lékaře, kterého tam seslala sama Prozřetelnost, a byl si jist, že ho najde. Nešel dovnitř hlavní branou, nýbrž vchodem na pohotovost, který se mu zdál méně hlídáný, nedostal se však dál než do chodby, kde mu Nena Dacontová před několika dny mávala na rozloučenou. Jakýsi dozorce v plášti postříkaném krví se ho na něco zeptal, když procházel kolem, on si ho však nevšímal. Dozorce se pustil za ním, neustále při tom francouzsky opakoval tutéž otázku a nakonec ho uchopil za paži s takovou silou, že Billy Sánchez zůstal na místě stát. Pokusil se ho setřást trikem z řetězové party, načež ho hlídač francouzsky poslal do prdele, odborným chvatem mu zkroutil paži za záda, a nepřestáváje posílat do prdele jeho i kurvu, která ho porodila, odnesl ho skučícího bolestí skoro v náručí až k vratům a hodil ho až doprostřed ulice jako pytel brambor.

Onoho odpoledne, zkroušený tím, jak dostal na pamětnou, začal být Billy Sánchez dospělý. Stejně jako by to bývala udělala Nena Dacontová, rozhodl se, že se obrátí na jejich velvyslance. Vrátný v hotelu, vzdor svému zakaboněnému zevnějšku byl velice úslužný člověk, který měl krajní trpělivost s lidmi, co neuměli francouzsky, mu v telefonním seznamu našel číslo a adresu velvyslanectví a napsal mu je na lístek. Telefon zvedla velice přívětivá žena,

v jejímž pomalém a matném hlase Billy Sánchez okamžitě rozpoznal andskou výslovnost. Začal tím, že se ohlásil celým svým jménem; byl si jist, že jeho dvě příjmení na ni udělají patřičný dojem, ženin hlas v telefonu se však nijak nezměnil. Slyšel, jak mu z paměti odříkává naučený výklad o tom, že pan velvyslanec v tu chvíli není v kanceláři a očekávají ho až zítra, tak či tak že ho však nemůže přijmout, pokud si předem nedohodne schůzku, a i to pouze ve výjimečných případech. To už Billy Sánchez pochopil, že ani touhle cestou se k Neně Dacontové nedostane, a poděkoval ženě za informace stejně přívětivě, jako mu je poskytla. Pak si vzal taxík a jel na velvyslanectví osobně.

Bylo v čísle 22 na ulici Elysée, v jedné z nejkolidnějších částí Paříže, na Billyho Sáncheze však udělalo dojem jediné to – jak mi on sám o mnoho let později vyprávěl v Cartagena de Indias –, že poprvé od jejich příjezdu bylo slunce stejně jasné jako u Karibského moře a Eiffelova věž že čněla nad městem do zářivé oblohy. Úředník, který ho přijal místo velvyslance, vypadal, jako by se teprve nedávno zotavil z nějaké smrtelné nemoci, nejen podle obleku z černé látky, těsného límce a smuteční kravaty, nýbrž i podle obezřetných posunků a tlumeného hlasu. Pro úzkost Billyho Sáncheze měl sice pochopení, připomněl mu však, aniž odložil svůj přívětivý tón, že jsou v civilizované zemi, jejíž přísné zásady vycházejí z měřítek daleko starších a moudřejších, na rozdíl od barbarské Ameriky, kde stačilo podplatit vrátného, aby se do nemocnice dostal. „Ne, můj mladý příteli,“ řekl mu. Nezbyvalo mu nic jiného než podříditi se vládě rozumu a počkat až do úterka.

„Koneckonců, už vám zbývají jenom čtyři dny,“ uzavřel. „Zajděte si mezitím do Louvru. Stojí za to.“

Když Billy Sánchez vyšel ven, ocitl se na náměstí Concorde a nevěděl, co si počít. Nad střechami viděl Eiffelovu věž a připadala mu tak blízko, že se vydal pěšky po nábreží ve snaze dojít až k ní. Velice záhy však zjistil, že je dál, než se mu zdálo, a navíc že mění místo s tím, jak ji hledá. Posadil se tedy na lavičku na břehu Seiny a začal myslet na Nenu Dacontovou. Viděl, jak pod mosty projíždějí remorkéry, a nepřipadaly mu jako lodi, nýbrž jako pojízdné domky s barevnými střechami a s květináči plnými květin na okenních parapetech, a s dráty, na nichž se nad těžkými kovovými pláty sušilo prádlo. Drahnou chvíli pozoroval nehybného rybáře s nehybným prutem a s nehybným vlasem v proudu, a do omrzení čekal, jestli se něco přece jen pohne, až se začalo smrákat a on se rozhodl, že si vezme taxík a vrátí se do hotelu. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že nezná jeho jméno ani adresu a že nemá sebemenší tušení, v které části Paříže nemocnice je.

Zachvácen panikou vešel do první kavárny, která mu přišla do cesty, dal si koňak a pokoušel se uspořádat své myšlenky. Zatímco uvažoval, viděl sám sebe mnohonásobně a z rozmanitých úhlů ve spoustě zrcadel na stěnách; připadal si vystrašený a osamělý a poprvé od svého narození si připustil, že smrt skutečně existuje. Při druhé sklenice se však už cítil líp a měl šťastný nápad vrátit se na velvyslanectví. Našel v kapse ten lístek, aby si připomněl jméno ulice, a zjistil, že na rubu je natištěné jméno a adresa jeho hotelu. Onen zážitek ho natolik zkrušil, že během soboty a neděle vůbec nevykročil z pokoje, s výjimkou toho, když se šel najíst a přemístit auto na opačnou stranu ulice. Celé tři dny bez ustání padal stejný řídký, špinavý déšť jako onoho rána, kdy přijeli. Billy Sánchez, kte-

rý v životě nedočel jedinou knihu až do konce, by si teď býval přál nějakou mít, aby se tak nenudil, když ležel v posteli. Jediné knihy, které našel v manželčiných kufrech, však byly v jiných jazycích než ve španělštině. Takže dál čekal, až bude úterý, díval se na pávy, kteří se opakovali na tapetách, a ani na okamžik nepřestával myslet na Nenu Dacontovou.

V pondělí v pokoji trochu poklidil, jak si pomyslel, co by řekla, kdyby ho našla v takovém stavu, a teprve při tom zjistil, že norkový kožich je potřísněný zaschlou krví. Celé odpoledne ho tudíž pral voňavým mýdlem, které našel v příručním kufříku, až zase vypadal stejně, jako když jí ho v Madridu přinesli do letadla.

V úterý ráno bylo pošmurno a mrazivo, ale nemrholo už a Billy Sánchez byl na nohou od šesti hodin a čekal u nemocniční brány spolu se zástupem příbuzných, kteří nemocným přinášeli balíčky a dárky a kytice květin. Vešel dovnitř spolu s davem a přes ruku nesl norkový kožich; na nic se neptal a neměl sebemenší tušení, kde by Nena Dacontová mohla být, posilovala ho však jistota, že musí najít onoho asijského lékaře. Přešel přes rozlehlé nádvoří s květinami a s volně žijícími ptáky, po jehož stranách stály pavilony pro nemocné: ženy byly vpravo a muži vlevo. Držel se za ostatními návštěvníky, vešel do ženského pavilonu a uviděl dlouhou řadu nemocných; seděly na postelích v ubohých nemocničních košilích, ozařovalo je světlo z velkých oken, a Billy si dokonce pomyslel, že to všechno je veselejší, než by si někdo mohl představovat zvenčí. Došel až na konec chodby a pak ji celou znovu prošel v opačném směru, až se přesvědčil, že žádná z těch nemocných není Nena Dacontová. Pak ještě jednou prošel

vnější chodbou a nahlížel okny do mužských pavilonů, až se mu zdálo, že poznává lékaře, kterého hledal.

Byl to opravdu on. Stál tam s dalšími lékaři a s několika ošetřovatelkami a prohlíželi jakéhosi nemocného. Billy Sánchez vešel do pavilonu, odstrčil jednu z ošetřovatelek, zůstal stát před asijským lékařem, jenž se nakláněl k nemocnému, a oslovil ho. Lékař zvedl své bezútěšné oči, na okamžik se zamyslel a pak ho poznal.

„U všech čertů, člověče, kam jste se poděl?“ zeptal se. Billy Sánchez se na něj zaraženě podíval.

„Byl jsem v hotelu,“ řekl. „Tady za rohem.“

Pak už se dozvěděl všecko. Nena Dacontová zemřela vykrvácením ve čtvrtek 9. ledna v 7.10 večer, po sedmdesáti hodinách marného úsilí těch nejlepších odborníků z celé Francie. Až do poslední chvíle neztratila rozvahu a jasné vědomí; uložila jim, aby vyhledali jejího manžela v hotelu Plaza Athenée, kde měli zamluvený pokoj, a dala jim potřebné údaje, aby se spojili s jejími rodiči. Na velvyslanectví se o tom dozvěděli v pátek spěšným telegramem z jejich ministerstva zahraničí; v tu chvíli už rodiče Neny Dacontové letěli do Paříže. Velvyslanec se osobně postaral o všechny formality s nabalzámováním mrtvé a s pohřbem a zůstal ve styku s pařížskou policejní prefekturou ve snaze najít Billyho Sáncheze. Od pátečního večera až do neděle odpoledne vysílali v rádiu i v televizi naléhavou výzvu s jeho osobními údaji; během oněch čtyřiceti hodin to byl nejhledanější člověk ve Francii. Jeho fotografie, kterou našli v kabelce Neny Dacontové, byla vystavená po celé zemi; objevili i tři stejné vozy Bentley s odklápěcí střechou, žádný však nebyl ten jeho.

Rodiče Neny Dacontové přiletěli v sobotu v poledne; bdě-

li u mrtvé v nemocniční kapli a do poslední chvíle doufali, že najdou Billyho Sáncheze. Jeho vlastní rodiče také dostali zprávu o tom, co se stalo, a byli připraveni odletět do Paříže, nakonec však od toho upustili kvůli zmatku v telegramech. Pohřeb se konal v neděli ve dvě hodiny odpoledne, pouhých dvě stě metrů od ubohého hotelového pokoje, kde Billy Sánchez zmíral samotou z lásky k Nené Dacontové. Úředník, který s ním jednal na velvyslanectví, mi po letech řekl, že on sám dostal telegram z jejich ministerstva zahraničí hodinu poté, co Billy Sánchez odešel z jeho kanceláře, a dlouho ho pak hledal v diskrétních výčepech na Faubourg St. Honoré. Přiznal mi, že když ho přijal, nevěnoval mu valnou pozornost, poněvadž by ho v životě nenapadlo, že onen mladíček z pobřeží, ohromený Paříží, kde pro něj bylo všechno nové, v kabátě z beránčí kůže, který měl celý umolousaný, by se mohl honosit tak slavným původem. Téže neděle večer, zatímco on přemáhal chuť plakat vzteky, vzdali se rodiče Neny Dacontové dalšího hledání a odvezli si nabalzamované tělo v kovové rakvi a ti, kteří měli možnost tělo spatřit, pak po dlouhá léta opakovali, že nikdy v životě neviděli krásnější ženu, ani zaživa ani po smrti. Když se tak Billy Sánchez v úterý ráno konečně dostal do nemocnice, bylo už po pohřbu i na smutném hřbitově v La Manga, sotva pár metrů od domu, kde svého času společně objevili první klíče ke štěstí. Asijský lékař, jenž Billyho Sáncheze s celou tou tragédií obeznámil, mu v nemocničním sále chtěl dát nějaké uklidňující tabletky, Billy je však odmítl. Odešel bez rozloučení, aniž komukoliv za něco vděčil, a myslel na to, že jedině, co by v tu chvíli naléhavě potřeboval, je najít někoho, komu by řetězem roztráskal hubu, aby se pomstil za

své neštěstí. Když vyšel z nemocnice, ani si nevšiml, že se z oblohy sype sníh, jehož nadýchané a svítící vločky bez stop krve vypadají jako holubí peříčka, a v pařížských ulicích že je sváteční nálada, poněvadž to po deseti dnech byla první pořádná chumelenice.

1976